

De goede naam
van de familie
Van Foreest wordt
bedreigd door
de komst van een
jonge vrouw

VERLOS ONS VAN HET
KWADE

LINDA JANSMA

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

1.

Stefano van Bunschoten staarde bewegingloos naar het hoge hek dat de oprit naar het huis afsloot van de openbare weg. Het zag er allemaal duur uit. Hek, huis, tuin. Je kon zien dat deze mensen het goed voor elkaar hadden. Natuurlijk. Hij had ook niet anders verwacht van de man die Stefano's leven verziekt had.

Hij liep een stukje verder, zijn handen diep in zijn jaszakken gestoken, terwijl hij onafgebroken naar de verlichte ramen keek. Ergens daarachter bevond zich die klootzak van een Van Foreest. Genietend van het goede leven. Tonnen op de bank. Fijn gezinnetje, lieve echtgenote, leuke kindertjes. Hij werd er misselijk van. En kwaad. Het waren allemaal dingen die Stefano ontnomen waren.

Niet letterlijk, natuurlijk. Stefano had nooit een gezin gehad. Geen kindertjes, geen knappe schoonheid als vrouw. Hij had op andere manieren aan zijn gerief moeten komen. Toch voelde hij zich genaaid. En nu was ook zijn beste vriend Zbigniew nog eens verdwenen. Hij twijfelde er niet aan dat ook dat de schuld van Francis van Foreest was. Hij begreep nog steeds niet waarom Marco zo met die kerel wegliep. Of eigenlijk begreep hij dat wél. Verduin had die witbef gewoon ergens mee in de tang; wist iets van hem. Want Van Foreest was niet corrupt – zou dus ook nooit vrijwillig voor Marco werken. Zijn vader, die ouwe Ernst van Foreest. Die was van een ander kaliber. Met hém had Stefano het misschien wel op een akkoordje kunnen gooien. Maar niet met junior. O nee. Stel je voor.

Stefano bleef weer staan en draaide zich zo, dat hij tussen de spijlen van het hek door naar het grote raam van de woonkamer keek. Hij zag wat beweging, maar het was te vaag om er een per-

soon aan te koppelen. Wel zag hij een kerstboom. Een versierde schouw. Zijn blik schoot naar de zijkant van het huis, naar de voordeur. En een enorme kerstkrans. Vrede op aarde. In de mensen een welbehagen. Jaja, maar niet in Stefano. Die had door toedoen van de hufter die hier woonde anderhalf jaar in de bak gezeten. Die moest maar zien hoe hij de feestdagen doorkwam.

Achter het grote raam werden de gordijnen dichtgetrokken en onwillekeurig gaf dat hem een gevoel van verwijdering. Van afsluiting, nee, buitensluiting. En dat maakte hem kwaad. Zo enorm kwaad. Er moest een manier zijn om het die klootzak betaald te zetten. Niemand naaide Stefano. Niemand. Wie dat wel deed, betaalde de prijs. En die klootzak van een Van Foreest zou die prijs betalen – Stefano had de rekening al opgemaakt, vanuit de bak. Raf had het voorwerk gedaan en nu zou hij het stokje binnenkort zelf overnemen. Hij kon niet wachten.

Met een ruk draaide hij zich om en beende terug naar de auto waarin een van zijn jongens op hem wachtte. Op het moment dat hij het portier aan de passagierskant opentrok zag hij haar. Het ietwat mollige figuurtje dat de straat in kwam fietsen. Het meisje reed de oprit naar het huis op, opende het zijhek en duwde haar fiets naar binnen.

Stefano keek haar belangstellend na. Toen grijnsde hij. Hij had gelijk gehad: Cato van Foreest was uitermate geschikt materiaal – hij had geen betere manier kunnen bedenken. Nog even en zijn plan zou in werking treden. Het naïeve kind had geen flauw benul van wat haar te wachten stond. Maar hij wel. Want daar, met haar fiets aan de hand, wandelde zijn weg naar die o zo zoete wraak.

2.

Tobias Landman voelde hoe hij van zijn kruk gleeed en wist zich nog net op tijd aan de bar vast te grijpen. Hij hees zichzelf over-

eind, dronk zijn laatste restje whisky op en schoof het glas over de bar van zich weg.

‘Doe mij er nog maar eentje, Tomas,’ lispelde hij.

De barman van Club Giovanni trok zijn wenkbrauwen op, maar zei niets.

‘Kom op nou,’ drong Tobias aan.

‘Je hebt er al genoeg op.’

‘Die paar glazen?’

‘Het zou je negende worden. Hoe denk je thuis te komen?’

Tobias haalde zijn schouders op. Wat kon hem dat schelen? Er zat toch niemand op hem te wachten.

‘Het is sowieso tijd om naar huis te gaan,’ klonk het achter hem. Hij keek opzij en zag dat Matthijs – zijn zwager en eigenaar van de exclusieve herenclub – op de barkruk naast hem kwam zitten. ‘Ik wed dat Helena zich inmiddels ook wel afvraagt waar je blijft.’

Tobias haalde nogmaals zijn schouders op. ‘Die heeft alleen nog maar aandacht voor haar gala... galerie,’ mompelde hij.

‘Ben je bang dat ze straks bekender wordt dan jij?’

Hij snoof luid. ‘Ik...’ begon hij, terwijl hij met zo’n omhaal op zichzelf wees dat hij opnieuw bijna van zijn kruk viel, ‘... ben nog altijd de ster van *In de familie*. En weet je, Matthijs...’ Hij wees op zijn zwager, ‘... nu met die spin-off word ik nóg beroemder!’ Hij grinnikte.

Matthijs glimlachte. ‘Tuurlijk jongen,’ zei hij. ‘Maar nu moet je naar huis. Je moet slapen als je morgen uitgerust op de set wil verschijnen.’

‘s Middags pas,’ lispelde Tobias. Daar wilde hij niet aan denken. Dat was nog zo ver weg.

Hoofdschuddend liet Matthijs zich van zijn kruk glijden. ‘Sinds Ernst weg is, gaat het niet goed met jou, jongen. Hij kon je nog een beetje in toom houden.’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en keek Tobias doordringend aan. ‘Gebruik je soms ook weer drugs? Want als dat zo is, wil ik je hier niet meer zien. Mijn club heeft een naam hoog te houden.’

‘D-drugs?’ herhaalde Tobias. Meteen daarna schudde hij heftig zijn hoofd. ‘Geen drugs meer voor deze jongen. Daar heb ik mijn buik van vol.’

‘Ja, had je je buik ook maar vol van de alcohol,’ zei Matthijs.

‘Hm,’ klonk het van achter de bar. ‘Je kunt moeilijk zeggen dat hij dat niet heeft, na zoveel glazen whisky.’ Tomas lachte schaapectig toen Matthijs hem een vernietigende blik toewierp.

‘Vooruit Tobias,’ zei Matthijs, terwijl hij hem aan zijn arm hielp opstaan. ‘Ik bel een taxi voor je.’

‘Niet... niet nodig,’ reageerde Tobias. ‘Ik red me wel.’

‘Echt niet,’ zei Matthijs.

‘Tuurlijk wel! Ik moet geen taxi.’

‘Dan slaap je hier maar op de bank,’ besliste Matthijs. Hij trok Tobias mee de zaal door, waar nog een paar meisjes rondliepen om de laatste heren te voorzien. Tobias wierp een begerige blik op een lange blondine, maar Matthijs voerde hem resoluut mee naar de huiskamer – de ruimte waar de dames van de club hun pauzes doorbrachten en zich konden omkleden.

‘Hier kun je slapen,’ zei Matthijs, terwijl hij Tobias op een enorme bank neerduwde. ‘Ik zal Helena bellen dat je hier blijft overnachten.’

‘Pff,’ blies Tobias. ‘Of haar dat wat kan schelen.’

‘Natuurlijk kan haar dat wat schelen,’ wierp Matthijs tegen. ‘Ze wordt doodongerust als je niet thuiskomt.’

Tobias wees in Matthijs’ richting. ‘Jouw zus, hè? Die ziet mij niet meer staan. Die ziet alleen haar... haar pótjes nog maar.’ Bij het woord ‘potjes’ wriemelde hij met de vingers van beide handen in de lucht.

‘Je bent ladderzat, Landman,’ stelde Matthijs.

‘Nee, geef mij Renée maar,’ ging Tobias onverstoorbaar verder.

‘Renée?’ herhaalde Matthijs. ‘Wat bedoel je?’

Tobias staaarde hem aan. ‘Niks,’ zei hij toen. ‘La-maar. Na die... die... dat gedoe is het over en uit.’

‘Dit is de zoveelste keer dat je over dat “gedoe” begint,’ zei Mat-

thijs. ‘Behalve het feit dat ik geen flauw idee heb wat je ermee bedoelt, is dit voor het eerst dat je Renée in die context noemt. Heeft zij ook met jouw “gedoe” te maken? Wat dat gedoe ook mag wezen?’

‘Alles,’ zei Tobias. ‘Ze heeft er alles mee te maken, maar ze laat niks los. He-le-maal niks, hoor je?’

‘Ja, ik hoor je.’ Matthijs duwde Tobias achterover tegen de kus-sens en tilde zijn voeten op de bank. ‘Het lijkt me beter dat je gewoon eerst je roes uitslaapt.’

‘Neenee,’ protesteerde Tobias. ‘Ik zal je vertellen... wie gooit er nou midden in de nacht een paar kuilen dicht? Met z’n zessen? Terwijl nog geen honderd meter verderop een enorm feest aan de gang is. Dat is toch... is toch bezopen?’

‘Jij bent bezopen,’ verbeterde Matthijs. ‘Morgen praten we verder, oké?’

‘Ze denken dat ik mesjogge ben,’ ging Tobias verder. ‘Maar ik ben gekke Henkie niet. Ik weet dat ze daar iets uitgespookt hebben. Ik ben niet voor niks op mijn kop geslagen.’

‘Tuurlijk niet,’ zei Matthijs. ‘Morgen hebben we het er wel over.’

Maar Tobias luisterde niet. ‘Die meid is een feeks, zeg ik je,’ mompelde hij. ‘Mij eerst op mijn kop slaan en dan zeggen van niet. Zelfs Renée zei dat ik het me verbeeld had. Echt niet. Ik ging dat... dat... iets ophalen en ze sloeg me op mijn kop en ging ermee vandoor.’

‘Slaap eerst je roes nou maar uit,’ zei Matthijs nogmaals.

‘Al die t-tijd...!’ riep Tobias. ‘Al die tijd l-loop ik al te piekeren. Het klopt niet, weet je? Ze verzwijgen iets. En nu... nu Ernst weg is, nu...’ Hij zweeg, wist eigenlijk niet zo goed meer wat hij zeggen wilde. De alcohol benevelde zijn gedachten. Hij wist dat er iets belangrijks was, iets wat hem af en toe bijna te binnen schoot, maar dan nét ongrijpbaar bleef. Hij keek op naar Matthijs, die boven hem uittorende en bezorgd naar hem keek. Matthijs leek op Ernst. Dezelfde ogen, dezelfde hoge jukbeenderen.

Tobias huiverde. Het was alsof Ernst boven hem zweefde en

zijn invloed weer liet gelden; minachtend op hem neerkeek. *Geen drank, Landman. En al helemaal geen drugs. Niet als je met mijn dochter wil trouwen. Ga je de fout in dan weet ik je te vinden.*

Nee.

Nee nee nee.

Ernst was weg. Vertrokken en nog niet teruggekeerd. Hij was het niet die daar boven hem hing.

Weet je dat zeker?

Ja!

Nee...

O god.

‘Matthijs...’ fluisterde hij, terwijl hij zijn hand voor zijn gesloten ogen hield.

‘Wat?’

‘Beloof me dat je me nooit meer alcohol schenkt.’

Matthijs glimlachte. ‘Ga nou maar slapen,’ zei hij.

3.

Naomi Steinbeck – slank, golvend zwart haar tot op de schouders, diep karamelkleurige huid – trok haar jas nog wat dichters om zich heen nadat ze uit de taxi was gestapt. Het was donker en koud; ijzige wind deed haar ogen tranen. De straatlantaarn verspreidde een zacht licht en knipperend keek ze naar het huis dat een eindje van de weg afstond, verscholen achter een paar hoge struiken die dringend wat extra onderhoud nodig hadden.

Ze was hier lang niet geweest. Zo’n twintig jaar geleden was ze weggegaan en ze had daarna geen voet meer in Laren gezet. Ze haatte het dorp, met al die snobs, miljonairs, BN’ers en god mocht weten wat nog meer voor figuren. Als kind had ze er al naar gesnakt hiervandaan te kunnen vertrekken; was ze blij ge-

weest toen het eindelijk zover was. Alleen de werkelijke reden van haar vertrek was te tragisch geweest.

Haar blik ging opzij, naar het halfopen schuurtje dat rechts tegen de garage aan was gebouwd. De twee lampen die altijd links en rechts naast de garagedeuren hadden gehangen brandden niet, maar Naomi wist tot op de centimeter hoe het eruitzag. En hoe het schuurtje er ooit vanbinnen had uitgezien. Vroeger. Het zou ongetwijfeld uitgeruimd zijn door haar ouders.

Ze draaide zich om, betaalde de taxichauffeur het – belachelijk hoge – bedrag voor het ritje vanaf Amsterdam, en keek toen weer naar het huis. Zelfs in het donker weerkaatsten de witte stenen het spaarzame licht van de maan. Haar ouders waren jaren geleden al vertrokken, naar Spanje, waar ze een appartement hadden. Eerst tijdelijk, maar later voorgoed. Ze zag hen zelden en eigenlijk vond ze dat wel best. De tragedie van toen had een wig tussen hen gedreven. Een muurvaste wig die nooit verwijderd had kunnen worden. Het was haar schuld niet geweest – iedereen had het gezegd, ook haar ouders. Maar toch had ze geweten dat haar vader het haar altijd kwalijk was blijven nemen. Haar moeder misschien wat minder, maar ook zij had diep vanbinnen Naomi verantwoordelijk gehouden. Omdat ze die nacht niet bij hem was. Maar hoe had ze dat gekund als hij haar altijd ontliep om bij zijn vrienden te kunnen zijn?

De taxi reed weg en toen de achterlichten verdwenen waren, hees Naomi haar weekendtas over haar schouder, trok het handvat uit haar rolkoffer en liep naar het lage smeedijzeren hek dat de oprit van de straat scheidde. Het was wonderbaarlijk dat haar ouders niet moeilijk hadden gedaan toen ze zei dat ze tijdelijk in het huis wilde trekken. Ze hadden niet gevraagd waarom, geen opmerkingen gemaakt. De sleutel had ze per aangetekende post opgestuurd gekregen. Ze had maar niet gevraagd of haar oude sleutel van vroeger niet meer zou passen; dat leek haar niet verstandig. En toen ze de twee sleutels vergeleken had, bleken ze inderdaad verschillend te zijn.

Wel, ze moest maar eens naar binnen gaan. Ze duwde het hek open, trok haar koffer achter zich aan de oprit op en stapte even later de ruime hal binnen, waar ze werd teruggeworpen in de tijd. Er was amper iets aan het interieur veranderd – nog steeds de zwarte kokosmat achter de deur, de kroonluchter aan het plafond, de marmeren plavuizen, de grijs met wit geschilderde deuren, de grijze vloerbedekking op de brede trap.

Ze liet haar koffer staan, zette haar tas ernaast en liep naar de rechtermuur, waar de console van het alarmsysteem zat. Snel toetste ze de code in en draaide zich toen weer naar de hal. Haar blik ging door twee openstaande deuren naar wat vroeger de studeerkamer was geweest – de ruimte waar haar vader altijd werkte en waar ze hem nooit hadden mogen storen. Zijn bureau stond er niet meer, zag ze; in plaats daarvan was er een lange bank voor de muurbrede kast gezet.

Voorzichtig liep ze de ruimte binnen. Het voelde dubbel. Vertrouwd, maar ook weer niet. Anders. Ze ging op de bank zitten, eerst aarzelend, maar toen liet ze zich tegen de leuning aan vallen, terwijl ze rondkeek. Geluiden uit het verleden drongen zich aan haar op. Gelach, rennende voetstappen op de trap, een deur die dichtsloeg; het weerkaatste tegen de muren. Beelden van vroeger kwamen in haar op, maar ze liet ze niet toe; stopte ze diep weg. Ze wilde er niet aan denken. Het deed er allemaal niet meer toe. Hij was dood en de pijn die dat veroorzaakt had, was ze allang voorbij, al voelde ze heel af en toe nog steeds het scherpe gemis.

Ze legde haar hoofd achterover tegen de bank en sloot haar ogen. Het was te lang geleden. Joël kwam nooit meer terug, dat had ze geaccepteerd.

Ondanks haar poging al haar gevoelens weg te duwen, zag ze hem voor zich. Zijn lach, zijn altijd wilde haardos, de pretlichtjes in zijn ogen. Langzaam vulden haar ogen zich met tranen, die ze driftig wegveegde. Emotioneel worden had geen zin. Het was verleden tijd; ze had nu andere dingen te doen.

Ze stond op, liep door de keuken – brandschoon, geen overtollige spullen – en eindigde even later in Joëls kamer. Die was nog precies zoals toen; haar moeder had het niet over haar hart kunnen verkrijgen er iets aan te veranderen, ondanks het feit dat Joël die laatst twee jaar op kamers had gewoond voor zijn studie. Zelf had ze toen het liefst gezien dat al zijn spullen zouden worden weggeborgen. Om niet meer met de pijn geconfronteerd te hoeven worden. Maar ze wist nu dat dat toch niet zou hebben geholpen.

Ze keek omhoog, naar de doos die op een hoge plank stond. De doos die was teruggestuurd na zijn dood. Haar moeder had er nooit in gekeken. En zij zelf ook niet. Maar ze wist dat ze het nu wel moest doen. Haar doel dwong haar daartoe, maar iets hield haar tegen.

Besluiteloos stond ze daar, in gedachten, tot de deurbel haar weer in het heden bracht. Geïrriteerd keek ze op. Wie was dat nou weer? Niemand wist dat ze hier was. Even aarzelde ze of ze open moest doen, maar besloot toen om het wel te doen.

Op het stoepje stond een vrouw van een jaar of zes-, zevenendertig – ongeveer net zo oud als Naomi. Ze was bepaald chic gekleed, had keurig gekapt haar, geblondeerd, en een glimlach die pijn deed aan Naomi's ogen.

'Ik zag u naar binnen gaan,' zei de vrouw. 'Bent u de nieuwe bewoonster?'

'Eh, ja,' antwoordde Naomi. *Zag haar naar binnen gaan? Het was stikdonker!*

'Wat leuk!' riep de vrouw. Ze stak haar hand uit. 'Ik ben Melanie Ducroix. Ik woon hiernaast.' Ze maakte een onduidelijk beweging naar opzij. 'Het werd tijd dat dit huis weer eens bewoond ging worden,' ging ze verder. 'Het staat al zo lang leeg.'

Naomi pakte de naar haar uitgestoken hand. 'Naomi,' zei ze.

Melanie wachtte duidelijk op meer, maar Naomi zweeg.

'Heb jij, eh... het huis gekocht?' vroeg Melanie. 'Richter en Lydia zijn er bijna nooit meer. Die wonen in Spanje.'

Naomi voelde zich niet geroepen te vertellen dat ze dat zelf ook wel wist omdat zij de dochter was van Richter en Lydia. Ze herkende de vrouw niet; vroeger werd het huis naast dat van hen bewoond door een ouder echtpaar dat inmiddels blijkbaar verhuisd was. En in hun plaats was dit voorbeeld van een Gooise maatschappelijk werkster er komen wonen. Geweldig.

Naomi glimlachte. ‘Wat kan ik voor je doen, Melanie?’

Melanie staarde haar aan. ‘O ja, nou, ik kwam je eigenlijk even welkom heten. En meteen vragen of je ook naar onze borrel komt.’

‘Borrel?’ herhaalde Naomi.

‘Kerstborrel. De tweeëntwintigste. Bij ons thuis. Bij Marcel en mij dus. Hiernaast.’ Ze wees met een keurig gemanicuurd vinger naar het huis dat in de verte tussen de donkere bomen door schemerde.

‘O,’ zei Naomi. ‘Nou, graag. Een geweldige manier om alvast wat mensen te leren kennen.’

Melanie glimlachte. ‘Ja, precies. Dat dacht ik ook al. Dus... je bent erbij?’

‘Ja hoor,’ zei Naomi. ‘Ik ben erbij.’

‘Geweldig!’ riep Melanie, terwijl ze achteruitliep. ‘Tot dan!’ Ze draaide zich om en verdween.

Naomi keek haar glimlachend na. Tot dan? Absoluut...

4.

Kim lag al in bed toen Matthijs van Foreest vanuit de badkamer de slaapkamer in liep. Ze had haar kussen rechtop tegen de muur gezet en leunde daar nu tegenaan, een dik boek in haar handen. Hij ging op de rand van het bed zitten en trok zijn sokken uit.

‘Het gaat niet goed met Tobias, hè?’ klonk de stem van zijn vrouw achter zich.

Hij zweeg, leunde met zijn armen op zijn knieën voordat hij zich naar haar omdraaide en zijn hoofd schudde. 'Sinds mijn vader weg is lijkt niets hem meer te kunnen schelen.'

Kim liet haar historische roman zakken. 'O jawel hoor,' zei ze. 'Er is nog genoeg wat hem kan schelen. Hij wordt alleen niet meer kort gehouden, dat is alles.' Ze stopte een papiertje tussen de bladzijden en sloeg het boek dicht. 'Ernst was de poortwachter voor wat betreft Tobias' gebruik van alcohol en drugs. Nu de poort geen wachter meer heeft, gaat hij los.'

Matthijs wierp haar een onderzoekende blik toe. 'Je bedoelt dat mijn vader hem daarvan weerhield?'

'Ja, wat dacht jij dan? Helena is zijn enige dochter. Ernst heeft Tobias ongetwijfeld de keus gegeven te stoppen met die rotzooi of te hoepelen en zijn dochter met rust te laten.'

'En zijn gezever over "dat gedoe"?' vroeg Matthijs. 'Dat doet hij tegen iedereen die het maar horen wil. Wat bedoelt hij er toch mee?' Hij sloeg het dekbed terug en kroop naast Kim, die haar boek nu op het nachtkastje legde en zich naar hem toe draaide, haar hand onder haar hoofd. Hij zag haar blik en voelde niet voor het eerst dat er meer in Kims hoofd zat dan je zou verwachten.

'Dat weet ik niet,' zei Kim. 'Heb je het hem weleens gevraagd?'

Matthijs liet zich op zijn rug vallen en vouwde zijn handen ineen op het dekbed. 'Zo vaak,' reageerde hij. 'Maar dan ineens weet hij van niets.' Hij draaide zijn hoofd naar haar toe. 'Er is iets gebeurd.'

'Iets gebeurd?' herhaalde Kim. 'Zoals?'

'Geen idee. Maar het was op de avond van het verjaardagsfeest van mijn vader, toen hij vijfenzeventig werd.'

'En Tobias was daarbij betrokken denk jij?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet,' zei hij nogmaals. 'Het is wel sinds die avond dat Tobias veranderd is. En wat bedoelt hij toch steeds met het dichtgooien van kuilen?' Matthijs kwam half overeind. 'Weet je wat hij vanavond ook zei?'